

הנמשל שאותו יום שבת הוא שמחת המלך ז"א במלכה שהיא השכינה ושמחת אבא ואמא עליו שהם מעטרים אותו במוחין ואז הוא השמחה של כל העליונים והתחתונים.

בְּחִדּוֹתָא דְּמִלְפָּא, כְּלָהוּ חֲדָאן, וְלֹא יִצְטַעְרוּן בֵּיהּ כִּי בְּשִׂמְחַת הַמֶּלֶךְ כּוֹלֵם שִׂמְחִים בּוֹ וְלֹא יִצְטַעְרוּ בּוֹ וְלִכֵּן בְּשִׂבְתָּ הַגִּיחֵנָם שׁוֹבֵת. עַל דָּא בְּתִיב וְעַל כִּךְ כְּתוּב (ישעיה נח) וְקָרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָנְךָ. מֵאֵי עֲנָנְךָ וְקִשָּׁה מֵהַ כְּחוּנָה עֲוֹנָה. עֲנָנְךָ לֹא אֲשַׁתְּכַח אֱלֹהִים לְעֵילָא בְּאַתְרֵךְ דְּקִדְשׁ עֲלָאָה שְׁאֲרֵי אֵלֹהִים הַכּוּנָה שֶׁהֲעֹנֵג לֹא נִמְצָא אֵלֹהִים רַק לְמַעְלָה בְּמִקּוּם הַכַּח"ב שֶׁהַקּוֹדֵשׁ הָעֲלִיּוֹן שׁוֹרֵה שָׁם, וְזֶהוּ 'עֲנָנְךָ' שֶׁהוּא ר"ת עֲדָן נִהַר גֵּן כִּי עֲדָן הוּא בְּכַתֵּר וְנִהַר הוּא בְּחִכְמָה וְגַן הוּא בְּבִינָה (רמ"ק). כְּמָה דְּאֵתְּ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּפִסְקוֹ, (ישעיה נח) אִזּוֹ תִּתְעַנֵּג עַל יְהוָה. דְּהֵאֵי עֲנָנְךָ עַל יְהוָה הוּא דְּהֵינּוּ שֶׁהֲעֹנֵג נִמְצָא מֵעַל ז"א הַנִּקְרָא הוִי"ה. וְהֵאֵי יוֹמָא דְּהוּא הַלּוּלָא דְּמִלְפָּא, אֲתַעְטֵר בְּהֵתוּא עֲטָרָא דְּעֲנָנְךָ וְיוֹם הַשַּׁבָּת הוּא יוֹם שִׂמְחַת הַמֶּלֶךְ בִּיחּוּד ז'ו"ן וְאִזּוֹ הוּא מִתְעַטֵּר בְּעֲטֻרוֹת הָעֲוֹנָה, הֵתְּאֵי הוּא דְּכִתְיִב וְזֶהוּ מִש"כ בְּפִסְקוֹ, וְקָרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָנְךָ דְּהֵינּוּ שְׂתִיבַת 'וְקָרְאתָ' הִיא מִלְשׁוֹן קְבִלָה כְּמוֹ וְקָרָא זֶה אֵלֹהִים זֶה וְאִמַר שֶׁתִּרְגְּמוֹ וּמִקְבִּלִין דִּין מִן דִּין דְּהֵינּוּ שֶׁהַשַּׁבָּת יִקְבַּל אֶת הָעֲוֹנָה הָעֲלִיּוֹן

אור הרשב"י

מעֵתוֹתֵי הַיּוֹם יִתְעַנְּנוּ עַל מִי מְנוּחוֹת בְּשִׁינוּי קִדְשׁ, וְזֶהוּ וְקָרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָנְךָ שֶׁלֹּא יִהְיֶה אֲצִלְךָ תְּעַנְּנוּ תְּמִידִי רַק בְּכֹל שִׁינוּי זְמַן תִּרְגִּישׁ תְּעַנְּנוּ אַחַר וְיִעֲרַב לְךָ וְיִבוֹשֶׁם לְךָ.

[ט9] וְבִיָּאֵר הַבְּנֵי יִשְׁשַׁכֵּר עַל מִש"כ וְקָרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָנְךָ, דִּידוּעַ הוּא תְּעַנְּנוּ תְּמִידִי אִינוּ תְּעַנְּנוּ רַק בְּהַתְּחַדְּשׁוֹת הַתְּעַנְּנוּ בְּכֹל זְמַן, וְהִנֵּה בְּרִצּוֹת הַש"י שִׁיעֲרַב לְבָנָיו קְדוּשַׁת יוֹם הַשַּׁבָּת בְּתְּעַנְּנוּ נִבְחָר, הִנֵּה בְּכֹל הַתְּחַלְּפוֹת הַזְּמַן

הַלִּמּוּד הַיּוֹמִי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

עד שהוא בעצמו יקרא עונג ע"י שיתעלה ויכלל בעצם העונג (רמ"ק). **מַה דְּלֹא אֶשְׁתַּבַּח הַכִּי בְשָׂאֵר יוֹמֵי** מה שלא נמצא כן בשאר ימי המועדים שהם אינם נכללים בעצם הקודש כמו שבת.

השבת משפיעה ליום טוב ולכן מספיק שולחן אחד

בְּהַאי יוֹמָא, תִּלְתִּי סְעוּדָתָאן בְּעֵינֵי בְּנֵי מְלָכָא, לְזַמְנָא, וְלְסִדְרָא פְתוּרֵי. בְּגֵיז יְקָרָא דְּמְלָכָא, כְּמַה

דְּאַוּקֵימְנָא ובוזה היום של שבת צריכים ישראל שהם בני המלך ז"א לזמן שלוש

סעודות [צ] ולסדר את השולחן בשביל כבוד המלך כמו שלמדנו. **וְכֹד אֶזְדְּמֵן בֵּיהּ**

חֲנָא, אִו זְמָנָא, לָא יְסִידֵר בְּרֵ נֶשׁ תִּירֵי פְתוּרֵי בְּכָל

סְעוּדָתָא, חָד לְשַׁבָּת, וְחָד לְאַוּשְׁפִּיזָא וכשאירע בשבת חג או מועד

אז לא יסדר אדם שני שולחנות אחד לשבת ואחד לאורח שהוא החג או המועד, **בְּגֵיז**

דְּכֹתִיב בגלל שכתוב בפסוק, (שמואל ב ט) **עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד**

הוּא אֵכֵל, סְפוּקָא הוּא בְּפִתוּרָא דְּמְלָכָא, לְהֵהוּא

אַוּשְׁפִּיזָא דְּאַתֵּיא לֵיהּ ולמדנו על כך שמספיק הוא סעודת המלך גם לאורח

שמגיע אליו ולכן מספיק שולחן אחד לכבוד השבת שבו נכלל כבוד יו"ט [צא]. **וְעַל דָּא**

בְּעֵי בְּרֵ נֶשׁ לְסִדְוֵרֵי פְתוּרָא שְׁלִימָא לְמְלָכָא, וְהוּא יְהִיב

[צ] כשמגיע אורח חשוב כיום טוב השבת מקבלת אותו, אבל אם מגיע יום צום הוא נדחה מפני כבוד השבת. סעודות חייב אדם לאכול בשבת שלוש.

הלימוד היומי

מִנִּיה לְאוֹשְׁפִיזָא ולכן צריך האדם לסדר שולחן שלם למלך שהוא סוד השבת והוא נותן ממנו לאורח שהוא סוד יו"ט כי השבת משפיעה ליו"ט ואם הוא מסדר שולחן נפרד ליו"ט הוא גורע מחוק סעודת השבת (רמ"ק).

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סְעוּדָתָא תְּלִיתָאָה דְּשַׁבַּת, פַּד אֶעְרַע בֵּיה אוֹשְׁפִיזָא, שְׁבָקִין לֵיה אוּ לָא שְׁבָקִין לֵיה שאל

רבי אלעזר את רשב"י לגבי סעודת שלישית בשבת כאשר אירעה בו אורח כגון שחל יו"ט במוצ"ש האם מניחים מלאכול את סעודה שלישית או לא מניחים מלאכול (אור החמה בשם מהרח"ו), **אִי לָא שְׁבָקִין לֵיה, אִשְׁתַּבַּח אוֹשְׁפִיזָא דְּחֵיִיא מִפְתוּרָא דְּמִלְכָא** כי אם לא מניחים אותו נמצא שיו"ט שהוא האורח הוא נדחה מפני סעודת המלך כי אם יאכל סעודה שלישית לא יוכל לאכול בלילה סעודת יו"ט לתאבון (רמ"ק), **אִי שְׁבָקִין לֵיה, אִשְׁתַּבַּח פְּגִימוֹ בְּסְעוּדָתָא דְּמִלְכָא** ואם מניחים מלאכול סעודה שלישית נמצא פגם בסעודתו של המלך מאחר שלא אוכלים שלוש סעודות בשבת.

אָמַר לֵיה רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּי, לְמִלְכָא דְּאִיעְרַע בֵּיה אוֹשְׁפִיזָא, וְנָטִיל מִיכְלָא מִקַּמֵּיהּ, וְסִלְקָא

לְאוֹשְׁפִיזֵיה השיב לו רשב"י אביו שהוא משל למלך שהודמן אליו אורח ולקח המלך את האוכל שלו מלפניו והביאו לפני האורח, **אִשְׁתַּבַּח אַף עַל גַּב דְּמִלְכָא לָא אָכַל עִמֵּיהּ, מִמִּיכְלָא דְּמִלְכָא קָא אָכִיל, וּמִלְכָא**

יְהִיב לַיָּהּ לְמִיכָל וּנְמַצָּא שאפילו שהמלך עצמו לא אכל עמו מכל מקום ממאכלו של המלך האורח אכל והמלך הוא זה שנתן לאורח לאכול ואין בזה פגם בסעודתו של המלך ולכן כאן מבטלים את הסעודה שלישית מלפני סעודת יו"ט (רמ"ק). **וְכָל דָּא, בְּגִין דְּהוּא אוֹשְׁפֵיזִיה דְּמַלְכָּא** וכל זה הוא בגלל שהיו"ט הוא האורח של המלך **שְׁהוּא הַשַּׁבַּת [צב] (אור החמה בשם מהרח"ו). וְנִבְיֵי רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, לָא**

אור הרשב"י

בזמן שמקדשין ע"פ הראיה היו נוהרין שלא יבואו יוה"כ ושבת יחד ואף על גב דרש"י ז"ל בפרק תמיד נשחט (דף נ"ח) גבי בשני בשבת כתב ואית דאמרי יומא קמא דשבתא דחזי לארבסר נקט וחד בשבת לא חזי לארבסר דלא בד"ו פסח ולא מילתא היא שהרי ע"פ הראיה היו מקדשין דמשמע דכשהיה ע"פ הראיה לא היו שם כללים דלא בד"ו פסח ולא אד"ו ר"ה כבר הקשו שם התוס' ז"ל לרש"י ז"ל. ועוד דע"כ לא קאמר רש"י ז"ל אלא בכלל דלא בד"ו פסח אבל בלא אד"ו ר"ה שהוא כדי שלא יבאו שבת ויום כפור יחד מודה רש"י ז"ל דאפילו בזמן שמקדשין ע"פ הראיה היה כך דאיך יוכל רש"י ז"ל להכחיש סוגיא דפרק החליל וכן כתב המפרש בפ"ז מהלכות קידוש החדש וז"ל ודע שהנראה מדברי רבינו ז"ל שיש בידם קבלה שכל החדשים סומכים בהם על הראיה אבל בחדש תשרי כד איקלע ביומי אד"ו דחו ליה ואפילו בזמן שהיה המקדש קיים והסנהדרין בירושלים וכו' והכריח שם הדבר מכח הסוגיא שהבאתי הרי שכתב שבענין לא

[צב] וביאר הרמ"ק וכן המק"מ שהזהר אירי בב' ימים של ר"ה ולא ביו"ט שני של גלויות מאחר שרשב"י היה בארץ ישראל וכן יו"ט שני של גלויות הוא מדרבנן ולא יתכן לדחות מפניו את סעודת שבת שהיא דאורייתא וביארו את דברי הזהר שכל זה הוא בגלל שהיו"ט הוא האורח של המלך שהוא השבת, דהיינו שזה דווקא אם חל היו"ט הראשון של ר"ה בשבת אז היו"ט הוא האורח של שבת ומבטלים מלפני יו"ט שני של ר"ה את הסעודה שלישית אבל אם יו"ט ראשון של ר"ה חל במוצ"ש הוא לא נקרא אורח של שבת ולכן לא מבטלים מלפניו את הסעודה שלישית וצ"ע שדבר זה תימה דהרי קי"ל לא אד"ו רא"ש גם בזמן המקדש שהיו מקדשים ע"פ הראיה וכמו שכתב הלחם משנה הלכות תמידין ומוספין פרק א וז"ל: ועוד תימה על ה"ה ז"ל שכתב ורבינו ז"ל לא איירי אלא בזמן שמקדשין על פי הראיה אבל בזמננו שאין מקדשין על פי הראיה אין יוה"כ חל לעולם לא בערב שבת ולא במוצאי שבת דהא מכח סוגיא שהבאתי משמע דאפילו

הלימוד היומי